

ОРИСИЯ

Три орисници злокобни,
Въ полунощний мракъ дълбокъ,
Спряха се до златни люлки
При заспалия отрокъ.

Първа рече и нарече:
«Да живее день за день,
За животъ да му е свидно —
Отъ живота отчужденъ.

Самъ на себе си умразенъ
И за другите недрагъ,
Зарадъ милостъ да подлага
Той ръка отъ прагъ на прагъ.

И въ съзнание горчиво,
Да кълне живота свой,
И себе си и твореца —
Нека бъде Божекъ той!»

Втора рече и прирече:
«Поразъ да го поразил
Неговий животъ да мине
Въ потъ и кървави сълзи.

Да не знай въ умора отдихъ,
Въ люта зима, въ летенъ зной, —
Не светътъ да го прехраня,
А светътъ да храни той!

До животъ въ калта притъпканъ,
Като цървъ, — отъ цървъ по-слабъ, —
Да се гърчи и превива...
Нека той да бъде Рабъ!»

Третя рече и дорече:
«Орисии за света!
Но беда ли сж бедите
Чийто свършекъ е смъртта?»